

[Gert Petersen.]

have tænkt på, inden de tog de skridt, som blev taget. Desværre ved jeg ikke, om der ikke er i hvert fald nogle, som også har tænkt på det. I så fald må de bebrejdelser, vi må rette mod dem, blive langt stærkere, end det ellers ville have været tilfældet. Jeg vil i hvert fald gerne til slut rejse et par enkelte spørgsmål.

For det første brugte en af de omtalte redaktører i fjernsynsdiskussionen det udtryk, at venstreoppositionen ville undergrave landets udenrigspolitik. Jeg vil gerne have en helt klar erklæring fra regeringens side om, at vi er enige om, at det er fuldkommen legitimt at arbejde for en ændring af dette lands udenrigspolitik. Der har ikke på noget tidspunkt i den politiske debat herhjemme, som er foregået i denne sal og på dette plan, været talt om, at nogen prøvede på at undergrave dansk udenrigspolitik. Jeg synes, det er overmåde beklageligt, at et sådant udtryk og en sådan begrebsdannelse trænger ud i befolkningen; jeg håber meget, at man fra regeringens side vil tage afstand og tage klar afstand fra den.

Dernæst kan vi sikkert også blive enige om, at det er fuldkommen legitimt at arbejde på at ændre den eksisterende grundlov. Det er fuldkommen legitimt at arbejde på at ændre dens paragraffer om ejendomsret og en række af dens andre paragraffer. Metoden at ændre den på er naturligvis at anvende de bestemmelser, som er i grundloven, og eftersom alle i denne sal har skrevet under på den pågældende grundlov, er jeg helt overbevist om, at det består der også enighed om, og hvis nogen i denne sal benytter udtrykket „omstyrtet“, må det opfattes på mere lyrisk vis.

Dernæst er der noget, jeg egentlig gerne vil have at vide — og her kommer vi til en af sagens realiteter. Jeg vil ikke have at vide; hvad der foregår i de installationer, der er tale om her, og som er blevet mere eller mindre afsløret. Hvad der sker i Kejsergade, skal jeg ikke blande mig i; jeg skal blande mig i dansk udenrigspolitik og dansk for-

svarspolitik, i dansk politik i det hele taget, men hvad der sker lige netop på dette sted, skal jeg ikke blande mig i bortset fra ét punkt.

Forskellige efterretningschefer er i dagspressen blevet spurgt, om der foregår tapping af telefon- eller telegraf- eller telexkommunikation i Kejsergade. Jeg citerer fra Ekstra Bladet den 19. november i år. Journalisten siger:

„Spørgsmålet drejer sig ikke om den øvrige affære, kun om, hvorvidt borgerne kan være sikre på, at deres private meddelelser“

— underforstået via Kejsergade —

„ikke har kunnet tappes“,

og så svarer oberst Fournais:

„Jeg må afstå fra at besvare spørgsmål om det emne.“

Det er måske rimeligt, at en tjenestemand svarer sådan; jeg må stille det samme spørgsmål til justitsministeren, for det har relevans, og det har vi i denne sal fuldt ud lov til at rejse, og det har man så sandelig også ude i befolkningen: foregår der en tapping, som strider mod grundloven, som strider mod de regler, som er kendt for dette ting? Det må vi have svar på; det har i høj grad offentlig interesse.

Jeg vil slutte med en bemærkning om den artikel, som fandtes i Vietnam-Solidaritet, og som offentligheden herhjemme altså ikke måtte få at se. Jeg må i øvrigt lige gøre opmærksom på, at der er en del mennesker i Danmark, der får et norsk blad, som hedder Orientering, og deri findes hele historien — det er mere, for at efterretningsvæsenet og politiet også kan nå at få beslægtet Orientering. Det er vel nok lidt sent, det er for længst kommet ind i landet, man bør følge bedre med; man er altså åbenbart ikke helt effektiv.

Men derfra kender jeg sagen, og derfra ved jeg, at formålet med den pågældende artikel, som har ført til beslægtelserne, helt klart er at påvise en bestemt forbindelse mellem dansk og amerikansk militær, mellem dansk efterretningsvæsen og amerikansk